

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL :

I. C. Cătuneanu : Ion Ghica și calomniile jidovești.

Dr. V. Filipciuc : Marele proces al Românilor din Maramurăș.

Ion Biberi : Antisemitismul și „opinia publică“ „Infrățirea Românească“ : în chestiunea dublei naționalități.

I. C. Cătuneanu : Dispoziții de organizare.

Ștefan Peneș : Frații din America.

Asociația generală a Ceferiștilor.

Romul F. Bogdan : O punere la punct.

Trădarea din Jugoslavia.

Informațiuni : Ce a spus dl ministru al Instr. publ. Dr. C. Anghelescu la inaugurarea așezământului cultural „Ionel C. Brătianu“. Camera de Comerț din Cernăuți. — Redacționale. — Fiul rătăcit în marea jidovească, sau dela „Patria“ la „Dimineața“. — Un sat care vrea să treacă la iudaism.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

Secretar de redacție : I O N I . Ș E R B U

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“.

Ion Ghica și calomniile jidovești.

De la tribuna acestei reviste am împărtășit marelui public opiniile a trei oameni mari din România mică asupra chestiunii jidovești: Vasile Conta, Mihail Kogălniceanu și Vasile Alexandri.

Astăzi, reproducem o scrisoare a lui Ion Ghica asupra aceleiași probleme, datând din acel an, în care care s'a frământat puternic sufletul românesc, dar s'a luat și o măsură de înaltă prudență, asigurând României mici o liniștită propășire în direcția națională până la sfârșitul războiului mondial.

Scrisoarea datează din anul 1879, este adresată ziarului *The Times*, organul cu o puternică influență asupra opiniei publice din Anglia, ca un răspuns la nesfârșitele calomnii jidovești, debitate în contra țării noastre. Jidovimea din Europa, punând în mișcare toate cabinetele din Apus prin machinațiile oculte ale Alianței Universale Israelite și prin presa, pe care o acaparase, pornise o campanie de ponegrire a României, cu scopul precis de a determina marile puteri să ne impună în cetățenirea în bloc a tuturor Jidanilor aflători în țară.

În fața atacului perfid de discreditare a numelui de Român, prin cele mai sfruntate neadevăruri, picurate perseverent, sistematic și veninos, în presa străină, Ion Ghica se adresează marelui cotidian și cu un admirabil curaj restabilește adevărata situație în mintea cititorilor din Occident.

Bine înțeles, în răspunsul dat se oglindește, în afară de bărbăția cu care își apără țara, și concepția eronată a generației lui, că numai Jidanii din Orientul Europei constituie un element parazitar și inasimilabil. S'a înșelat, precum ulterior s'a dovedit: că Jidanii din Occident nu și-au schimbat nimic din sufletul lor talmudic, prin faptul de a-și fi modificat exteriorul. Astăzi domnește

adevărul incontestabil, că Jidanul de orice rit, din orice punct geografic al globului, de orice înfățișare și stare socială, constituie membrul unei și aceleiași națiuni parazitare, inasimilabilă și dușmănoasă actualei organizațiuni politice și sociale a Ne-Jidanilor.

Cu această rezervă făcută, reproducem din cuvânt în cuvânt răspunsul-document, așa cum l'am luat din „*Gazeta Transilvaniei*“ de la Brașov, No. 10 din 4/16 Februarie 1879:

Jidovii în România

Către editorul ziarului „*The Times*“.

„Sir! — Cu multă plăcere am remarcat, că chestiunea israelită din România a atras atențiunea unui ziar atât de însemnat, ca „*The Times*“. Ca Român, carele am dorit întotdeauna ca la legislațiunea și așezămintele țării mele să nu existe nimic, ce ar putea fi considerat ca nedrept, sau ce ar fi în contradicție cu noțiunile de libertate și dreptate, ce predominază în acest veac și după care se conduc toate națiunile civilizate, îmi permit a Vă comunica câteva păreri asupra acestei chestiuni ce ocupă pe oricine de aici, dorind a o vedea odată rezolvată în mod liniștit și satisfăcător. Cu câteva zile înainte mi s'au adresat următoarele observări de către un Englez și un amic sincer al Izraeliților:

„Voind a mă asigura de toate ce am auzit, vorbindu-se în unele cercuri, pe când eram în Anglia, am așteptat cu ocazia venirii mele în România a vedea Jidanii de aici în o stare din cele mai deplorabile. După cele, ce mi s'au zis despre cruzimile comise de Români asupra Jidanilor, am sosit aici sub impresiunea, că Bucureștii și Iașii ar fi orașe ce merită soarta Babilonului, sau a Gazei și că Românii trebuie

nimiciți de pe suprafața pământului ca și Asirienii sau Filistenii.

„Dar trebuie să Vă mărturisesc, că de când am fost în aceea țară n'am văzut nimic din acele grozăvii, de care am auzit făcându-se atâtea larmă — nimic din aceste, ba ce e și mai mult trebuie să Vă declar, că astă vară am fost în gradul cel mai mare impresionat, văzând unii antreprenori tratând pe lucrătorii lor angajați la construcția liniei ferate dela Brașov, într'un mod, cum desigur nu s'ar suferi nici un moment în Anglia. Eu îmi închipuiam dară, că acești lucrători trebuie să fie Jidani, iar opresorii lor Români. Spre mai marea mea mirare aflasem tocmai contrariul: lucrătorii angajați au fost Români, pe când antreprenorii, cari îi întrebuițau și-i tratau atât de rău, erau Jidani.

„Am vizitat unele orașe și multe sate și trebuie să mărturisesc, că în decurs de 8 luni, cât am fost în România, n'am văzut nici pe un singur Român rău tratând un Jidan, pe când de multeori văzui Jidani, făcând treburi, ce în o țară civilizată ar atrage după sine o aspră pedepsire. De unde dar provine opiniunea atât de general lătită, că Jidanii din România cer protecțiune?

Următorul este răspunsul ce am dat compatriotului D-voastră:

„Totul ce ați auzit despre persecuțiunea Jidanilor în România e neadevărat. Ei niciodată n'au fost torturați sau prădați și nimeni nu le-a scos nici un dinte măcar, după cum era obiceiul a se face în regatul bunului Rege Iohn, nici n'au fost jupuți de vii sau tăiați în bucăți ca în zilele lui Richard III, dar nici arși de vii cum au fost în Franța, în timpul lui Charles VI.

„Ei trăesc în România tot atât de fericiți, ca în o altă țară și spre a o sfârși sau a Vă da o dovadă din cele mai bune despre aceasta, e creșterea lor în număr și în avuție din zi în zi și că nici unul din ei nu sărăcește în această țară, spre a merge și a se așeza aiurea; astfel încât în privința lor putem între-

buința fraza lui Metastasio : „*Chi sta bene non si muove*“. (Celce stă bine, nu se clatină.)

„Nu numai, că ei nu părăsesc țara noastră, dar urmează mereu înainte a năvăli încă chiar din acele țări, a căror guverne se gerează ele însăși ca protectorii lor și unde din împrejurarea că emigrează, nu par a fi trăit acolo o viață prea fericită. Nici un jidan care s'a așezat la noi, n'a păgubit, toți corespund chemării lor. Ei se află într'o excelentă stare de sănătate, aproape mai bine decât Românii, căci sunt mai bine nutriți, mai bine îmbrăcați, adăpostiți și fiindcă ocupațiunea cu care-și întrețin traiul lor, e mai puțin ostentivă și mai puțin expusă, decât cea a Românilor. *Ei sosesc în cea mai mare nevoie și după câțiva ani reușesc în a-și strânge o respectabilă avere. În acest moment tot capitalul e în mâinile lor și țăranul și lucrătorul pământean se zmunțește spre a înmulți averea cămătarilor jidani.*

„Noi considerăm Jidanii din țara noastră împărțiți în două clase diferite: cei numiți Jidani spanioli veniți din Apus; ei sunt onești, deștepti și respectabili în toată puterea cuvântului, curați, fără prejudecii religioase sau fanatism și sunt iubiți și stimaiți de toți Românii; apoi în a 2-a clasă așa numiți Jidani poloni cari au venit și urmează a veni din Austria și Rusia; ei sunt plini de prejudecii și fanatism; ei își întrețin viața cu mijloace șarlatanești sau prin extorțiuni, trăiesc în cea mai mare scârnavie și n'au nimic comun cu obiceiurile, simțurile sau aspirațiunile Românilor. Cea dintâi clasă a Jidovilor vorbește un dialect spaniol, ei se familiarizează cu obiceiurile, traiul și cu tradițiunile Românilor și erau până la 1830 cei mai numeroși din ambele clase, dar cu toate acestea nu numărau niciodată mai mult decât **10.000 sau 12.000**.

„Cealaltă clasă, cunoscuți ca Jidani poloni, veniți mai ales din Galici și din Rusia, vorbesc un fel de limbă nemțească sui generis și începură a năvăli în țară abia după războiul din 1828; de atunci ei urmează neconținut a năvăli în cantități din ce în ce mai mari astfel, că în prezent au ajuns cifra de **400.000**, adică aproape 10 la sută din întreaga populație a României. Nu există nici o singură țară în toată lumea, fără excepțiune chiar de Anglia, unde această clasă de Jidani (care a dispărut cu desăvârșire din Europa apuseană) ar fi fost mai favorabil privită. Nu este, decât vina lor, că numele de „Jew“, „Juif“,

„Jude“, „Jaoudi“, a devenit în cursul evului mediu termen de insultă și eu unul cred că cu greu aceste cuvinte sunt mai de curtenie și mai onorabile decât denumirea de „Jidan“ sub care sunt cunoscuți în România.

„Dacă s'a ivit o chestiune israelită în România, apoi aceasta nu provine nici dela injustiția, nici dela rea tratare din partea autorităților sau a indivizilor privați, dar simplu numai din împrejurarea, că ei n'au nici un drept politic și că până la un oarecare grad ei lucrează sub incomoditate civilă de a nu putea fi indrituiți a posedea proprietăți rurale. E o mare deosebire între aceasta și o rea tratare sau persecuțiune. Permiteți-mi a da seamă despre această restricțiune, la care e supusă o anume clasă de indivizi în România.

„Din timpurile cele mai vechi — ba ce e mai mult, chiar pe timpul, când Jidovii erau persecutați în Europa, ei erau de tot liberi în Principatele Valachia și Moldova; ei posedau havrele lor ori unde vreau și niciodată n'au fost obligați la carnea unei vite tăiată de un casap creștin; cumpărau și vindeau ce vreau și dacă ei n'au cumpărat niciodată pământuri, apoi cauza e numai, că capitalul ce-l întrebunțează în speculații cu 18 și 20 procente, nu vreau a-l așeza în moșii, ce le-ar fi produs numai 5 procente pe an.

„Cât privește drepturile politice, apoi acestea nu le posedau în acele timpuri decât numai puțini indivizi privilegiați din clasele mai înalte și Jidanii se aflau pe atunci pe același picior ca și masele populației pământene. Pe la 1835, când jidovii au fost supuși conscripțiunii în Rusia, au început să emigreze cu miile în Moldova, unde au exercitat negoțiile de a împrumuta bani pentru procente exorbitante și pe o întindere atât de mare, încât în curând au pus mâna pe orice product ce deveni apoi un adevărat monopol în mâna lor. *După ce au otrăvit pe țăranul moldovean cu rachiul falsificat, pentru care i-au cerut toată recolta anului viitor, ei au știut prin aceste mijloace să devină creditorii populației muncitoare, astfel, că muncitorul a fost obligat de a face vânzări numai către creditorul lui. Astfel se întâmplă, că jidanul din Moldova a devenit numai el cumpărătorul la țară și numai el vânzătorul la oraș. Abia atunci guvernul din Moldova începu să ia anume măsuri contra Jidanilor.*

„Desigur că trebuie să pară straniu, că o clasă și mai ales o clasă de oameni deosebiți nu atât de mult după rasă și naționalitate ca numai după religii,

să fie desbrăcată de drepturile cetățenești și la unii, cari n'au studiat această chestiune, acest lucru trebuie să li-se pară în contradicțiune cu ideile veacului al 19-lea. Trebuie amintit, că chiar în Anglia, care din toate țările este aproape cea mai sincer liberală și mai înaintată, s'a întâmplat abia în ultima jumătate a acestui veac, că Jidovii au fost admiși pe un picior de perfectă egalitate cu ori cine fie, prin suprimarea sau modificarea jurământului în parlament.

„*Bucuroși ași întreba acuma pe vre-un Englez liberal și deștept, ce ar zice d-lui, când în țara lui atât de civilizată, atât de desăvârșit liberă de orice prejudecii, unde toleranța religioasă, libertatea politică, filosofică și chiar socială e atât de perfectă, dacă în țara lui, zic, ar găsi populația înmulțită prin 4 milioane Jidani, pe când acuma se află acolo numai 49.000 adică, dacă populația Angliei ar conține 10%, Jidani în loc de 1%, %? Ce ar zice d-lui, dacă a zecea parte a populației, ar fi străină? Ce ar zice un adevărat patriot englez, când o atât de imensă parte a locuitorilor țării sale n'ar vorbi englezește și n'ar simți ca un englez și nici n'ar accepta tradițiunile și aspirațiunile Englezilor; când ei ar desfășura mereu un spirit ostil Angliei și când această parte de locuitori s'ar înmulți pe an cu trei sau patru sute mii suflete, pe când populația engleză ar rămânea aproape staționară? Insfârșit, ce ar zice el, dacă această rasă străină ar arăta tendințe de a sprijini planul năvălitorului ori când se întâmplă un conflict de caracter național și dacă această rasă s'ar sili întotdeauna a arunca țara ei în dificultăți politice și sociale cu scop de a trage foloase din aceasta și a chema intervențiunea străină și de pașaporturi străine spre a-și ajunge scopul lor de câștig și de stoarcere? Întreb, ce ar zice la toate acestea un bărbat de stat englez, carele își iubește țara?*

„*Inmulțirea populației jidovești în România e atât de necontestabilă, încât nu e nevoie a recurge la statistici sau la registrele de starea civilă. Spre a-se convinge de aceasta, e destul a vizita acelaș oraș sau acelaș sat după un interval de un an, a vedea grozava înmulțire a elementului jidovesc și a observa impunerea lui asupra populației indigene; a vedea străde întregi și dugheni, populate odată cu români, transformate în cartiere întregi pentru Jidovi și magazinele umplute cu mărfuri și obiecte falsificate, a vedea cum un creștin abia poate trece pe*

sfradă, fără a fi insultat de copiii Jidanilor și a vedea mărând rugăciunile lor în mijlocul stradelor și împiedecând toată circulația; în sfârșit a vedea dezolațiunea în orice oraș din Moldova, când Sâmbăta nu poți cumpăra absolut nimic nici cu rugăminte, nici cu bani.

„Dacă tot astfel ar fi și în Anglia, atunci sunt sigur, că Englezii ar gândi de 2 ori, până când ar vrea să acorde Jidanilor libertatea politică și drepturile civile. Dar deși acest tablou e atât de trist, totuși în nici un mod nu se poate zice, că între Jidani n'ar fi unii, cari sunt capabili sau demni a exercita drepturi politice.

Departa de mine a arunca această pată neagră asupra populației izraelite în genere. Tot ce vreau să zic, este, că această descriere este aplicabilă asupra marelui majorității a Jidovilor ce vin din Rusia și din Austria. Israelii ce vin din Apus, mai ales Izraeliții spanioli, — sunt cu totul distincți și se deosebesc de Jidanii poloni stabiliți în România. Într-aceia sunt bancheri, negustori cinstiți, doctori înțelepți, avocați și profesori. Nu există nici un singur Român simțitor, carele ar nega drepturile politice și civile unor astfel de oameni bine înțelegându-se, că n'ar fi supuși străini sau sub protecția străină. Cred că următoarea e soluțiunea cea mai sensibilă și prudentă, ce se poate da acestei chestiuni:

„Că egalitatea de drepturi cu Românilor să se acorde:

1. Jidanilor născuți în țară, (dacă nu sunt supuși străini) cari au servit în armată; 2. Cari au obținut vr'un grad la vre-o Universitate, sau cari cercetează o Profesiune liberă; 3. Cari posed stabilimente de lucru de orice soi; 4. Insfârșit, Jidanilor cari fiind sub protecție streină, declară, că voiesc a deveni Români și se supun în consecință voturilor corpurilor legiuitoare și regulilor obicnuite pentru toți străinii, cari doresc a deveni supuși Români.

„Dar a obliga pe Români de-a accepta deodată toți Jidanii din țară ca egali lor, ar fi o nedreptate nepomenită în analele națiunilor și o sarcină de mare pericol pentru viitorul acestei țări“.

Ioan Ghica,

membru în Senatul României.

Din documentul reprodus rezultă, că Ion Ghica la 1879, într-o vreme, când România mică după un glorios război nu dobândise încă recunoașterea diplomatică a independenței sale, nu s'a știit să spună sus și tare înaintea străinătății; că

Jidanii la noi în țară sunt cămătari, cari au adus la mizerie economică populația rurală, unde s'au stabilit; că Jidanii otrăvesc cu alcool țărâ-nimea, pricinuindu-i mizeria fiziologică; că Jidanii „arată tendințe de a sprijini planul năvălitorului ori-când se întâmplă un conflict de caracter național“. Cât de exactă este această observație, se poate verifica din atitudinea Jidanilor în timpul ocupației germane 1916—1918¹⁾.

Așa înțelegea să scrie Ion Ghica apărând dreptatea și interesele țării lui.

Dar cine este acest Ion Ghica?, mă veți întreba, domnilor contimporani. Răspund scurt: este cel dintâi economist al României mici²⁾ și unul din fruntașii vieții publice românești în secolul trecut.

El, ca economist, înțelegea pericolul ce amenința „economia națională“ când un neam parazit și inasimilabil a ajuns să acapareze toate produsele agriculturii românești și să robească populația autohtonă, singură producătoare; înțelegea gravitatea crescândă a pericolului, rezultată din faptul, că acest element strein se înmulțește, prin nașteri și imigrație, în proporție înspăimântătoare față de locuitorii de baștină. Chinuit de această grijă, cu privire la viitorul țării lui, a ridicat vălul tăcerii și a spus curajos adevărul. De atunci au trecut aproape cincizeci de ani. Invățătura s'a răspândit la noi tot mai mult: o droaie de economiști, cu titluri din străinătate, garnisesc moderna specialitate. Întreb pe acești domni, mândri de știința lor, dacă cele spuse de Ion Ghica nu cuprind și astăzi sămburele adevărului; dacă îngrijorarea lui nu era întemeiată; dacă problema acaparării vieții noastre economice de către Jidani, nu se pune mai acut astăzi, decât la 1879. Dacă se pune, pentru-ce tăceți D-lor cu atâta vinovată indiferență. Până când veți juca rolul de complici la conspirația tăcerii față de o problemă atât de gravă?

Dar Ion Ghica a mai fost și om politic, de două-ori Prim-Ministru

¹⁾ Ca un document al vremii în această privință recomand tuturor bunilor Români cartea lui Archibald intitulată: „Porcii“.

²⁾ Iată cum îl judecă contimporanul său D. A. Sturdza, bărbat politic de seamă și intelectual de frunte:

„Munca ce-l atrăgea mai cu deosebire era aceea, care îmbrățișa viața socială. Cu ochiu ager, el a observat mișcările, tendințele și nevoile diferitelor clase ale poporului, relele economice și morale, care le bântue. Ion Ghica a fost fără îndoială economistul cel mai distins ce l'a avut România și bărbatul, care în această direcție a tras brazde adânci și binefăcătoare“ vezi G. Adamescu, Istoria literaturii rom. Ed. VI. 1924 pag. 378.

și către sfârșitul vieții, între anii 1881—88 reprezentantul României pe lângă guvernul britanic. Era inițiat în dedesupturile politice și diplomatice; și totuși fostul Prim-Ministru al Prințului Carol la 1870—71 nu s'a cutremurat la ideea, că i s'ar periclita viitorul politic dacă va desvălui cum pretindeau interesele țării, întreg adevărul în chestiunea jidovească.

Astăzi nimeni nu mai îndrăznește să denunțe pericolul, în mod obiectiv și documentat, cu toate că mergem cu siguranță spre robie. Epigonii politici ai României întregite, dacă ar rosti un cuvânt în contra Jidanilor, simt precis, că își zdruncină situația politică; în sufletul lor meschin, frivol și pătimaș, ocupații de fotolii ministeriale sunt capabili de orice concesiuni acordate adversarului semit, numai să se perpetueze la locul unde vanitatea le este satisfăcută. Cu puține și onorabile excepții, acesta este fondul intim, acoperit cu prudentă, al conștiinței fruntașilor noștri politici, cari s'au perindat la putere și au gustat din onoruri între anii 1919 și 1927.

În România mică, scrisoarea din 1879 a lui Ion Ghica nu l'a împiedecat să ajungă mai târziu și să stea lungă vreme Ministru plenipotențiar al țării la Londra.

În România mare, îndrăsnind să sufli un cuvânt, drept și documentat, dar tăios, în contra Jidanilor, înseamnă a-ți fi compromis pentru toată viața cariera politică; ori ați tăia orice posibilitate de a juca vreun rol în arena politică. Aceasta este trista realitate. De aceea, toți ariviștii tac cu diplomație în cea mai gravă problemă, ce stă nerezolvită și amenințătoare ca sabia lui Damocles deasupra capetelor noastre; de aceea, cei ajunși, neputând admte să-și primejduiască perspectivele propriului lor viitor, ignorează, cu o savantă diplomație, un pericol și o durere pe care le-o înfățișează din greu toată populația de baștină a acestei țări.

Jidanii prin puterea presei, a finanței și a legăturilor economice, în cari au prins ca într-o plasă majoritatea zdrobitoare a politicienilor lacomi și venali, exercită asupra acestora o teroare ocultă în așa măsură, încât evoluția consolidării statului român se îndreaptă către țintele urmărite de conducătorii rasei lui Iuda.

Și totuși! Să-și amintească politicienii și Jidanii, cu cari braț la braț pășesc alături, că în viața politică a unei națiuni cu strălucit viitor sunt și elemente „inponderabile“ ce pot răsturna multe socoteli.

I. C. Cătuneanu.

Marele proces al Românilor din Maramurăş

(Continuare)

Sub scutul cointeresării și protecției administrative Evreii, *desfigurând justitia*, au operat cele mai îndrăznețe fraude și falșuri.

Întâi, suprafețele de păduri le-au fixat ca segregabile în mod fraudulos și au scăzut din suprafețele segregabile: 1): 5929 jugăre cadastrale definitiv espropriate prin operațiunile R. A. 2): 2100 jug. cad. suprafețele de pășuni 3): Pădurea de protecție nesegregabilă în înțelesul codului silvic cu 3311 jug. cad. suprafață. 4): Fondul școlar cu 240 jug. cad. $\frac{1}{100}$ parte din composesorat, care nu vine clasificat ci se rupe din pădurea primă segregabilă. 5. 6800 jug. cad. lăzuituri. 6): 2103 jug. cad. „coastele de munte“ a munților particulari, cari numai din greșeală sunt întăbulați pe composesorat.

Din acestea s'au judecat particularilor la anexa VIII. 10 0 jug. cad., dar competența statului din Munții Țiganul, Coasta Mare, Piciorul Ursului, Mihoia și Miraș nu s'a separat de câtră masivele segregabile ale composesoratului cu suprafață de 1103 jug. cad., ci cu toate că-i pădure de protecție s'a dat în aretul 8 lui Groedel, așezându-l pe proprietatea statului. Din „Țiganul“ pădurea „de coastă a muntelui“ s'a dat în suprafață de 353 jug. cad. Evreilor din Borșa, Wertberger Mör, Steinmet Strull, Maer etc., astfel numai în Cernuoase statul a fost păgubit cu 55%, milioane lei, dar a pierdut și solul alor 1103 jug. După tot ce trebuie să se scadă — disponibilul segregabil ar fi 2311 jug. cad., din cari 60% se cuvin în competența statului.

Evreii ajutați de inginerii operatori au segregat și împărțit 28.900 jug. cad. — când în 1862 toată suprafața composesoratului era în cadastru 24.424 jug. cad.

Învârteala au comis-o ca să poată scoate cât de mari acarete spre a le trece în averea particulară, ceea peste 100 jug. cad.

O altă fraudă este, că am impus de cheie — normă — pentru statorirea îndreptățirii de proprietate pentru composesorii posesori factici — intravilanele nobile din vatra comunelor, până la 80 procente năpădite de Evrei, fără ascultarea celor îndreptățiți, pe cari i-am împedat

a se organiza și a se pronunța. Astfel „de nobis sine nobis“ s'au impus „zvorele nemesesți“ de chei de proporționare a folosinței așa, că pe cine a găsit întăbulat în acestea coale funduale — *cum acestea ar fi creatoare de drept feudal moșnean nobil, privilegiat, personal și familiar* — i-au declarat, composesori deși nu folosesc nimica din composesorat.

Această cheie nu s'a putut impune legal: 1. Pentru că nu se creiază noi composesori prin artificii, ci se fixează prin constatarea posesiunii factice cota părților de proprietate spre a se sista indiviziunea și a se exprima cătimea folosinței.

Prin această procedură s'au deposedat 80% dintre adevărații composesori posesori factici cari nu posed „zvori nemesesți“. 2. Intravilanele sunt a 4-a cheie statorită de legea constitutivă composesorală XII din 1836 art. 6 și putea fi aplicată numai după ce nu s'a pot aplica cele 3 anterioare. Cheia 2 descendența moșnenilor în baza eredității lineare și a motricelor se poate aplica, dar s'a poate aplica și aceasta este exclusiv a să aplica conform noului cod silvic și a legii VII din 1908 art. 4 — „folosința factică seculară“. — Cheia 3 a, mai ales combinată cu cheia 2-a — care se razimă pe multul moșiei particulare. 3. Zvorele nemesesți — sunt proprietăți divizionare, cari la nici un caz nu pot crea pe composesorii nobili, căci sunt proprietăți viciate, „animus possidendi“ nu s'a putut tranfera cu ele asupra proprietății depline cu atât mai puțin pot fi ca semiproprietăți anexate „*jușului composesorale*“. 4. Spre a deveni proprietăți cu drepturi depline trebuiesc rescumpărate cu procedura normată de legea XXV din 1896, care prin art. 8 dispune imperativ „*după intravilanele astfel răscumpărate nu compete drept și îndreptățire din pădurile și pășunile composesorale*“.

Totuși s'au impus, căci așa cerea specula evreiască în fața unor autorități, cari nu vedeau și operau în nădejdea, că nu se va produce recursul în casație.

„Firma Fraților Groedel din Camera Sighetului“ nu mai există din 1900 și e radiată la Tribunalul Sighet din 1923. — Baronii Groedel nu posed nici un centimetru intravilane

faptic în Vișăuri, dar nici nu sunt proprietari funduali în tăbulație. Astfel și ca streini în virtutea art. 18 al constituției — nu pot reclama drepturi reale, chiar când reciprocitatea convențională s'ar fi încheiat cu Ungaria, mai ales nu — averi imobiliare. Ei au cumulat prin agenții lor, după anul 1901 când s'a adus sentința definitivă de admisibilitate a segregării — părți de proprietăți tăbulare — fictivități pe hârtie din imensele greșeli ale cărților funduale — dela composesori, neproprietari și neposesori factici, *cu rea credință spre a le specula*.

În Vișăuri nici când nu au locuit și dacă nu sunt cetățeni români, cum pot fi composesori nobili români?

În folosința factică a moșiei composesorale n'am intrat, acolo nu folosesc: ce îndreptățire au de proporționat?

Lăsămintele nu se poartă, cărțile funduale nu se țin la curență și astfel cumularile interzise de legea XXXIX art. 1 și achizițiile fictive cu rea credință se operează până în 1926. Astfel competențele cumulate a lui Groedel în 1911 cu sentința 1816/1911 P. erau 770 jug. clasificate. În anul 1926 se sporesc la 1260 jugăre clasificate. În același timp acaretele celor ce vor rămânea în comunitatea composesorală — cu competențe sub 100 jug. cad. în 1911 erau 6519 jug. cad. — iar în 1926 abia 3798 jug. cad. în așezări mai rele — deci cu 2721 jug. cad. mai puțin, din cari $\frac{1}{4}$ ar fi tușișele iar restul pășuni!! chiar și pigările clasificate au scăzut din 8500 jug. cl. câte erau în 1905, au scăzut în 1926 la 7426 jug. cl., din cari, composesorii țărani români ar primi abia 642 jug. clasificate.

Societatea leoniană — intrusă fraudulos în proces știe să împartă și să-și facă parte! — Dar jumătate din intravilanele nobile ale statului și ale românilor le-au omis ilegal din cheile de proporționare. Frunțea „zvorelor nemesesți“ număreri topografici funduali 1 până 147 proprietățile statului, 147 de intravilane în bloc s'au omis din chei, din coala funduală, s'au omis din competența statului parcela 1218/a cu 1650 stânjani pătrați suprafață, parcela nr. top. f. 963/a cu 5539 st. p., parcela 104/b. — cu 1093 st. p. suprafață etc., încât paguba statului ar fi de sute de milioane!!

Dar cine își bate capul cu averea statului! Doar repausatul ministru Alexandru cândva Constantinescu a ordonat casei Pădurilor să revoce

apelația înaintată de către avocatul statului!!

Dar cumulările le-au apărut Evreii atât de departe încât au cumulat și cheile ambelor comune Vișeu de sus și de mijloc, pe cari ca să succedă fraudă, V. Papp Șimon le-a unit în 1914 într'o comună politică. Marele pontif al Evreilor însă era analfabet în ale dreptului, căci la chei separate și segregare rapoarte au drept și „hodăile“ (ónallo puszták) conform legii XII din 1836 art. 8—10. Ca să poată ajunge parazitarii la așezările dorite, iar pe Români să-i în destulească cu neproductiv, pășuni, lăzuituri, defrișări, stânci și tufișe — astfel au prețuit și clasificat compozesoratul în 1910, fără participarea delegaților comunelor interesate, ca fraudă să le succedă.

Prețul lemnului după taxatorul normativ al statului era în 1910 cl. I. esență rezon molift 17 $\frac{1}{2}$, coroane, cubmetru pe picior, — ultima categorie fag noduros de foc 1 coroană — cu toate acestea *comisiunea „preparată“*, — compusă din dușmanii Românilor și lichele — au clasificat în ceia XVIII categorii cu prețuri imposibile. Astfel după 1 jug. cad. intravilan nobil cheie în cl. I. să dă 1000 stângeni pătrați în pădure, iar în cl. XVIII — 80.000 st. p. pădure, deși nuanța de preț între cl. I. și XVIII. este 1 la 17 $\frac{1}{2}$. — Dela cl. XV începând — se proporționează terenuri sub prețul defrișării lor. Lăzuiturile în categoria defrișărilor (nu se poate fura munca și investițiile proprietarilor!) în raport, cu cl. XVIII. sunt de 1 la 40, adică 1 st. pădure fag = 40 jug. lăzuituri sunt clasificate în cl. VI—IX, adică 2—5 jug. cad. lăzuituri să țin pentru 1 jc. intravilan.

Absurditatea cu nedreptatea rivalizează.

De nouă evaluare și clasificare nu vor să audă. La toate alegatele răspund cinic: „este lucru judecat, avem de-a face cu autoritatea lucrului judecat!“

Crasă minciună! Fraudele, greșelile, ilegalitățile și speculațiile ilicite — nici când nu pot deveni lucruri judecate și ca atari definitive. Principiul dreptului român — baza dreptului privat ungar în vigoare la noi este peste discuție: „Quod de initio viciosum est — non potest tractu temporis reconvallescere“. Nu sunt principii de drept, prin cari evoluția naturii (creșterea și săcătuirea codrului, prefacerea culturilor) să poată fi oprită și împiedecată, chiar natura acestui proces, care tre-

buia judecat după situația din 1926 — fiind evolutivă — exclude fixitățile pedante.

În 17 ani pădurea mai îndepărtată — departe de săcure și capre — s'a dezvoltat cu 25 procente, cea aproape de comună s'a devastat și defrișat, s'a prefăcut în lăzuituri, nu s'au operat împădurările, au devenit pășuni. Anual parcul de tăiat a fost 200 jug. cad. pădure — încât din 1911 până în 1926 — suprafața clasificată segregabilă a scăzut dela 8.500 jug. ct. la 7.426 jug. clasificate! Răsboiul, cu Prusicii generalului von Canta, bostrychidele și devastările nepedepsite din 1914 începând și-au produs până în 1924 efectele lor dezastruoase, — încât natura impunea o nouă evaluare și nouă clasificare pentru acarețe și așezări noi.

E curios, că inginerii operatori au efectuit ilegal, fără prețuire nouă prin comisie și judecător delegați — contrar ord. 30|1909 — o nouă clasificare cu dela sine putere în 29|VI 1925: în cl. V. în 1917 au fost 2392 $\frac{1}{2}$ jc. le-au redus la 1896 jc. cl. VI. cu 1907 jc. s'a redus la 1897 jc. cl. VIII. au sporit-o dela 1386 jc. la 1575 $\frac{1}{2}$ jc. cl. X. s'a sporit de la 934 jc. la 955 jc. cl. XVII. s'a sporit dela 296 jc. la 512 jc. etc. Ba — ilegal au împărțit în acarețele Românilor 356 $\frac{1}{2}$ jc. neproductive știindu-l în competențele lor, deși trebuia gratuit lăsat megieșilor.

Curia ungară a desființat toate sentințele anterioare în 1911 și a ordonat segregări separate cu chei separate pentru ambele comune, să li să separeze competențele, să se împedece, cumulările și să aplice ord. 30|1909 capitol III—VI, adică dela început să procedeze dela admisibilitate, să facă „noui chei, noui clasificări, noui evaluări și lucrările geometrice necesare pentru nou plan

de împărțire compozesorală. Această tință este definitivă.

Procedura întregitoare trebuia de aici pornită și efectuită, nu a reedita porcăriile evreești deja desființate. În urma legilor cu putere retroactivă din 1908 mai ales a ord. 18.200—908 principiul lucrului judecat este suprimat, întrucât, compozesoratul nu s'a împărțit și așezat definitiv în teren, care nu e cazul. Doar Curia cu sentința 44|1911 — a ordonat procedura întregitoare din oficiu, a să efectui, care răstoarnă tot ce parazitarii invocă ca lucruri judecate.

Puterea executivă, Min. Agriculturii și a Justiției primesc autorizație prin legile cu putere retroactivă din 1908 dela corpurile legislative să normeze cu ordonanțe — după trebuință — procedura de segregare, fiind dorința legislatorilor de a îndruma segregarea „in melius“ — spre binele poporului jefuit prin segregările frauduloase.

Este interesant, că legile acestea s'au adus chiar contra lui Groedel; care nimicise săcuimea.

Procesul are 4 faze independente, dar evolutive și acuma e la prima fază, unde îndosirea pășunilor e în discuție: nu e ridicol a invoca autoritatea lucrului judecat? Clasa XV—XVIII de clasificare cu 4443 jug. cad. nu e pădure: ca greșală tehnică poate fi fraudă socotită ca lucru judecat definitiv?

Sentința atacată nu suportă critica și toată procedura e un salt mortal printre dispozițiile legii. Curios că, Comitetul Agrar la scutirea compozesoratului de expropriere a luat la bază sentința Tribunalului Sighet 1816—1911 — desființată de Curie — de autoritatea lucrului judecat.

Voi continua, terminând în numărul următor.

Dr. V. Filipciuc.

Antisemitismul și „opinia publică“.

II.

Într'o societate de formație recentă, în care scara valorilor nu este statornic și definitiv stabilită, iar criteriile de apreciere și judecată sunt arbitrare și variabile, se înțelege, că o opinie publică în adevărata accepție a cuvântului nu poate exista. Nu poate fi vorba, de un mod de gândire colectiv, care să poarte pecetea maturității și a seriozității, a reflexiei cumpănite și a simțului de responsabilitate; la fiecare pas întâlnim deformări bizare

și insuficiente ce-și torturează învid, o dezolantă sterilitate de idei. E turma din care și-a recrutat Caragiale eroii schițelor sale, care sintetizează de alminteri, întreaga atmosferă socială a vremii; fantoze, ce se agită cu banalități plate, sau cu formule pretențioase lipsite de înțeles precis și în mintea cărora claritatea se estompează, iar precusul se distramă.

Asupra acestei paste sufletești docile și neînchegate, se înțelege că

orice curent și orice formulă aruncată în circulație, cu oarecare abilitate, prinde. Prinde; e un fel de a vorbi, căci în realitate totul se reduce la o repetare automată, mecanică și lipsită de suflul convingerilor, a unor locuri comune prinse din zbor și reproduse după ureche. Totul e destinat să se superficializeze, ideile și curentele își pierd strălucirile și înălțimea morală, cuvintele se demonetizează prin întrebuințare improprie, iar rezultatul final e bagatelizarea.

Această lipsă de orientare și chiar de realitate a opiniei publice românești, nu a putut fi compensată prin cele două mari îndreptări sociale: școala și presa. Nu atât din cauză, că timpul scurt, nu a dat putința unei îndreptări, care luminiș a conștiințelor, cât pentru că primul factor a fost insuficient răspândit și defectuos realizat, iar al doilea a urmărit metodic și intenționat exact rezultatul contrar, prin aruncarea confuziei în spiritul public.

Asupra opiniei publice românești, nu avem, deci, să stăruim. Nu întrezărează decât linia de conduită urmata de marea masă țărănească și convingerile militate de intelectuali. Restul nu reprezintă un factor demn de a fi luat în seamă. E amorf, inert, supus vicisitudinilor și apt de a se modela cu o ușurință uimitoare, stărilor de lucruri constituite. Nu găsiți simptomatice faptul, că schimbările de regim, luptele politice, evenimentele de importanță mai apreciabilă, se săvârșesc fără participarea vie și activă a „opinionii publice“? Faptele de orice natură și cu orice semnificație, se desfășură în afara interesului public. Nu stărnesc decât o curiozitate limitată la decor și suprafață, care nu se extinde deci, asupra fondului real și profund al lucrurilor. Evenimentele nu răscolească patimile, nu agită mulțimile, nu angajează masele. Spiritul docil, funcționează și plat al orașanului, e total indiferent față de lucrurile ce nu-l pot interesa direct din punct de vedere material. — Domnește peste tot o quietudine orientală și un bizantinism de moravuri ce nu poate fi scos din făgașul în care s'a inpotmolit. Cufundați în rutină și stereotipați în deprinderi invariabile, locuitorii orașelor nu pot fi socotiți — exceptând intelectuali și cazurile răzlețe — ca făcând parte din acei, în ale căror suflete clocoțeste neliniștea și sbuciumul, dorința de primenire a lucrurilor, care în curând va trebui să răscolească sta-

rea de lucruri din prezent.

Ne rămâne deci, intelectualii și țărâniea.

Cei care cunosc întregul trecut al poporului nostru și au avut putința de a se identifica cu ritmul de simțire al întregului neam, cari au putut — depășind prezentul, cu aspectele lui sumbre — să anticipeze soarta umilitoare pe care ne-o va rezerva viitorul, dacă aceasta moleșală și pasivitate se va continua, — intelectualii cu cuget curat și voință fermă, vor trebui să alcătuiască adevărații fermenți, răspânditori în masa populară a neastâmpărului prefacerilor. E o obligație morală, ce angajează pe orice Român, care cunoscând trecutul întunecat, starea mizeră din prezent a țaranului nostru și care întrevede soarta ce i se pregătește, e o obligație morală pentru orice intelectual, de a se înrola ca soldat în marea luptă ce se va da în curând.

Dar să lăsăm considerentele aceste abstracte și să precizăm: un elementar spirit de prudență ar trebui să ne îndemne la aceasta. Problema evreiască a ajuns în România la un punct de copleșitoare gravitate și va atrage după sine în mod necesar și fatal, reacția unanimă și spontană a poporului român. Dacă lucrurile nu se previn și energiile nu se organizează, nu reușesc să-și ia expresia clară încadrându-se în formele legale, pentru a acționa pe căi legale, atunci, o putem ușor prevedea, perspectivele deslănțuirilor fără zăgaz ne stau în față.

Acesta e adevărul.

Il spunem limpede, conștient și ferm.

Datoria noastră e să ne străduim a pregăti marele curent social, care fățiș și legal să dea o luptă izbânditoare. Căci ne aflăm în prezent la o mare răspântie a istoriei noastre. Cu vecinătăți adverse și intenții neprietene înăuntrul țării, neajunși la formula completă a desăvârșirii noastre etnice, suntem invadați de o populație străină, care încă de pe acum ne domină sub toate raporturile. Reacțiile noastre vor trebui să se deseneze cât mai grabnic și neșovăelnic. Echivocal și oscilația atitudinilor să dispară. Sau mai bine zis, să se înlăture caracterele șubrede. Ne trebuiesc oameni întregi, cu *convingeri* cinștite și hotărâri nestrămutate.

Căci în masele populare, mocnește neștiut și reținut, clocotul energiiilor nebănuite. Ele vor trebui captate și direcționate. O declarăm

deci categoric: Țăranul român e antisemit fanatic. Aceasta, împotriva tuturor aparențelor; cum afirmația comportă deslușiri și susțineri și cum ea alcătuește însăși temelia justificativă a oricărei întreprinderi și acțiuni antisemite, vom stăruii cu câteva precizări.

Caracterul cel mai izbitor, pe care îl prezintă o colectivitate umană sau animală, este reacția promptă și adecuată, la condițiile stingheritoare sau dăunătoare existenței sale. Aprioric, teoretic, trebuie să postulăm deci antisemitismul ca element constitutiv în psihologia poporului român, care e atât de manifest amenințat de Evrei. Lipsa de reacții ar fi simptomatică de pasivitate senilă, de decrepitudine. Dar poporul nostru, organism robust și tânăr, nu poate fi considerat în această categorie. Dacă energia și resursele sale de vigoare au fost atât de greu încercate în trecut, prin urgia unei istorii necruțătoare, vitalitatea noastră nu s'a alterat în rezervele sale primare și originale. De n'avem spontaneitatea și izbucnirea fulgerătoare a primitivului, avem totuși acțiunea susținută, viguroasă și masivă a organismelor din faza maturității. Uimitoarele dovezi de rezistență îndărătnică la oboseală, de tevacitate încordată și neinvinsă, care a definit pe soldatul român în cursul războiului, în luptă cu un adversar superior utilat și admirabil pregătit, o confirmă cu prisosință. Deci vigoare nu ne lipsește: antisemitismul va trebui să răsară necesar, automat, stringent.

Ceia ce faptele o dovedesc. Cine nu a trecut prin satele noastre numai în goana automobilului sau a trenului și a stăruit să desghiocheze crusta de suspiciune și mefiență a țaranului, pentru a surprinde gândul său intim și simțirile sale adevărate, acela va fi putut aprecia violența pornirii anti-evreiești. Fără îndoială nu vom întreprinde ancheta noastră în regiuni unde locuitorii cunosc pe evrei numai din auzite. Ci ne vom îndrepta în ținuturile unde problema se pune direct, unde țaranul se resimte dureros de contactul cu Evreul, unde conflictul dintre cele două popoare apare evident, cu toate consecințele sale dezaastroase, pentru locuitorii băștinași. În aceste locuri, antisemitismul țaranului român, apare adânc înrădăcinat și atât de hotărât, încât prin antisemitismul luat ca un principiu sufletesc elementar și ca o cheie explicativă, se pot lămuri alte caractere psihologice derivate și se-

cundare. O dovadă peremptorie, de adevărul acestui fapt, îl constituie numărul de voturi pe care le-a acumulat în penultima alegere L. A. N. C. O izbândă electorală atât de strălucită, la o organizație recentă și fără cadre bine constituite, când partide politice cu trecut și autoritate, nu reușiseră să se mențină în mod onorabil la acest examen al preferințelor populare e un criteriu de judecată destul de sigur.

Odată stabilit indeviabil, antisemitismul țaranului român, ne rămâne sarcina de a schița modul cum s'a manifestat această atitudine, începând dela a doua jumătate a veacului trecut și până azi.

Condițiile istorice în care s'a desfășurat viața poporului român, au creat un mod special de comportare și reacțiune la împrejurările exterioare, din partea țaranului nostru. (Identificăm deci conștient și intenționat, pe țaran cu întreg poporul românesc, întrucât „boerii“ prin origină și în genere prin năzuinți și orientare, au fost streini de sufletul românesc).

Țaranul român, nu se caracterizează prin riposta spontană și instinctivă, prin manifestare zgomoasă și aprigă, prin desfășurare extensivă și violentă. Reținut, liniștit și domol în gesturi; prudent în atitudine; cuvintele-i sunt cântărite, iar vorbirea trăgănată și aparent leneșă. Un spirit ponderat, reflectat, ascuns și calculat. Mefient și disprețuitor față de strein; sceptic și zeflemist. La întrebări, nu răspunde niciodată fățiș și neted, ci evaziv și indoelnic, chiar când răspunsul nu i-ar angaja responsabilitatea. Obișnuit să suferă și să nu reacționeze imediat la asuprire, acumulează în sine comprimându-le, zvăcnirile de revoltă în fața nedreptăților și impilării. Și nu descarcă acest tumult interior prin acțiuni năpraznice decât în împrejurări covârșitoare și decisive. Șirul lung de umilinți ale românilor ardeleni, care-și găseau izbucniri incendiare în revoluții sângeroase, dovedește puțința de acumulare a nemulțumirilor surde, ce-și găsesc eșire în forța amplificată, a descărcării brusce.

Față de Evrei, românul nu putea, să se comporte altfel, decât printr'o aparentă pasivitate și indiferență. Era primul stadiu, de acumulare. Descărcările au fost răslețe și fără nici o semnificație; au fost simple incidente locale, fără importanță. Aceasta — pentru că în vechiul Regat, umilirea și spolierea țaranului a

fost mult mai cruntă, iar răscolirea lucrurilor prin războaie și năvăliri mai violente; de aci o pasivitate reală și durabilă, din care țaranul nu s'a recules, decât în preajma marelui război. La crearea acestei stări sufletești, a contribuit, fără îndoială și analfabetismul. După cum la reviriment a luat o parte notabilă, crearea de noi codiții materiale sau legale țărănimii.

Dar deși aparent indiferent și nepăsător față de Evreu, țaranul nostru a știut totdeauna să facă distincția, să vadă în Evreu un spoliator și un venetic și să mențină față de acești streini, o aversiune adâncă și instinctivă. Antisemitismul țărănimii a fost deci virtual, expectativ. Activitatea Evreilor nu a fost întârziată de țarani, ci a întâmpinat rezistență și opoziție, numai din partea conducătorilor noștri. Păturile de jos, au reacționat sporadic.

Scotând deci din cauză mișcările antisemite propriu zise, amintim manifestația ostilă făcută lui Ion Brătianu la Bacău prin 1878 (nu am putut controla riguros data), când în credința simplistă a mulțimii acest eminent om politic, nu avea o atitudine destul de fermă. În preajma alegerii Constituantei din 1879 un suflu de îngrijorare și gravă reculegere a străbătut întreaga țară, iar formula „să le dăm cât mai puțin“ a unit întreaga suflare românească, în jurul unui crez, pe care îl milităm și noi astăzi.

A afirma că poporul român nu e antisemit, echivalează cu atribuirea unei decrepitudini iremediabile unui organism, care nu mai poate reacționa în fața unei primejdii iminente; înseamnă a proclama irecuzabil destrămarea și ștergerea României de pe harta Europei. Nu e însă cazul. Și tocmai din această cauză, cei ce văd clar lucrurile din prezent, cât și perspectivele întunecate ale viitorului, au datoriu morală să muncească, pentru a da un cadru organizat și legal, unei tălăzuirii populare, care alminteri, ne-ar precipita dezastruos, pe căile neprevăzute.

Și cred că înțelege fiecare, ce ne așteaptă atunci.

Ion Biberi.

N. B. Credem că cititorii, vor fi făcut singuri corectările celor câteva erori tipografice strecurate în articolul din nrul trecut și care, pe alocuri, alterau înțelesul textului.

Cu prilejul congresului
presei latine.

In chestiunea dublei naționalități.

La congresul presei latine ținut în București, între alte propuneri, menite să întărească solidaritatea latină s'a pus chestiunea dublei naționalități, ca o favoare de care să se bucure membrii comunității interlatine.

Chestiunea rămâne să fie studiată. Deocamdată propunerea făcută reprezintă un deziderat.

La studierea acestei propuneri și la eventuala ei formulare în articol de lege, trebuie ținut seamă de următoarea considerație fundamentală: La București, ca și în celelalte orașe, unde s'au ținut precedentele congrese ale presei latine, s'a afirmat cu mândrie și perfectă legitimitate superioritatea spiritului latin, ca produs al RASEI LATINE. În toate discursurile s'a preamărit calitățile rasei; s'a reamintit poezia lui Alexandri: *Ginta latină*.

Din această fundamentală considerație se desprind și dispozițiile cari vor forma statutul dublei naționalități, și anume: Dispoziția primordială va trebui să fie aceea, prin care se va stabili, că de dubla naționalitate nu se pot bucura de cât fiii rasei latine, cari se îndeletnicesc cu presa. Precizăm acest punct, pentru că în presa scrisă în oricare din limbile romanice s'au îmbulzit și indivizi de altă rasă, și anume: *gazetari jidani*. Aceștia nu pot beneficia de favoarea propusă în congresul de la București în nici un caz, ori-care le-ar fi stagiul și meritele în gazetărie, pentru-că altfel se alterează puritatea rasei, acelei rase latine glorificată cu drept cuvânt de toți vorbitorii de la congresul din București și mai ales în termeni atât de străluciți de către Dl Prim-Ministru I. I. C. Brătianu, care a deschis congresul.

În această ordine de idei, a dublei naționalități, dar pornind de la interese cu totul contrare, înțelege oricine pentru-ce avocatul Jidan Kohn din București, de la „Curierul judiciar“ s'a grăbit să salute cu entuziasm propunerea dublei naționalități. El vede pentru rasa lui, care de mii de ani în mod clandestin a pus în practică regimul dublei naționalități, încă un mijloc de a se furișa în locuri cari nu i-se cuvîn și pe cari jidovimea le-ar compromite, trăgând enorme foloase, pentru Iudaism. Generositatea latină să se păzească de perfidia iudaică.

„Infrățirea Românească“.

Dispoziții de organizare

I. Către Domnii Președinți ai Regionalelor L. A. N. C.

Domnule Președinte al Regionalei,

Comitetul Central Executiv întrunit la Focșani în zilele de 3 și 4 Sept. 1927, hotărând reactivarea, fără întârziere a propagandei L. A. N. C., în numele acestui Comitet, Vă rog să binevoiți a lua măsurile prevăzute de statute ca fiecare Județ din Regionala ce presidați să înceapă opera de propagandă și anume:

a) Să convoace adunări în toate comunele unde avem organizații, aducându-li-se la cunoștință hotărârile dela Focșani.

b) Să procedeze la întărirea sau întregirea comitetelor comunale.

c) Să recruteze noi membri.

d) Să facă printre fruntașii intelectuali ai satelor abonamente la organul central al L. A. N. C. „Infrățirea Românească“ din Cluj, Str. Bob No. 7.

Veți pune în vedere organizațiilor județene să țină aceste întruniri până la 15 Noembrie a. c. iar până la 1 Decembrie 1927, să ne trimită raportul situației din întreg județul (alăturând procesele verbale ale singuraticilor organizații comunale) prin intermediul Dvoastră ca Șef al Regionalei.

II. Către Organizațiile locale izolate ale L. A. N. C.

Mișcarea naționalistă și creștină pornind din instinctul sănătos de apărare, al neamului amenințat de Jidani și deci luând naștere în mod spontan prin impulsul popular chiar în Județele unde L. A. N. C. nu are organizație județeană, invităm toate nucleele de organizații locale, formate în singuraticile comune, să convoace adunări locale până în 15 Noembrie 1927 în care pe lângă chestiunile de interes local să se dezbată și următoarele chestiuni:

a) Comunicarea hotărârilor Marelui Consiliu întrunit la Focșani în zilele de 3 și 4 Sept. 1927. (Vezi: „Infrățirea Românească“ No. 22 din 15 Sept. a. c.).

b) Darea de seamă — a Comitetului local — despre activitatea din trecut.

c) Punerea chestiunii de încredere, față de comitetul actual; eventual întregirea acestuia sau alegerea unui nou comitet de conducere pe timp de unan.

d) Revizuirea și înscrierea de noi membri.

e) Stabilirea programului de activitate pe timp de 6 luni din 1 Nov. 1927 până la 30 April 1928.

f) Câștigarea de abonați la Revista „Infrățirea Românească“ organul central al L. A. N. C.

Procesele verbale ale acestor adunări — conținând numele și adresa membrilor și a comitetului de conducere — ni se vor înainta până la 1 Decembrie 1927 direct la Cluj Str. Bob No. 7.

III. Către zierele Organizațiilor L. A. N. C.

Toate zierele organizațiilor noastre, precum și acelea care ne sprijinesc mișcarea noastră, — național creștină — sunt rugate să reproducă în 2 numere consecutive aceste dispozițiuni de organizare.

Cluj, la 8 Octombrie 1927.

I. C. Cătuneanu
Președintele L. A. N. C.

Teatrul și Opera-Română.

În căldura verei, care cu ultimele fâlfâiri de aripi și-a scuturat asupra pământului părăsit de Proserpina toate darurile sale, s'au copt fructe dulci ca vorba de iubire și arome mai arabe decât cortul lui Allah.

Fatalitatea bunelor fapte s'a complăcut într'un aranjament fericit și surprinzător atuncea când lăsând la plecare pe Zaharia, ne-a oferit la re-întoarcere pe Victor.

Cel care s'a dus să-și termine un nou poem la Paris — o fire de artist. Cel care va subscrie cât de curând o piesă istorică la Cluj — un artist din fire.

Mergând dela concret spre abstract, dacă secolul trecut l-a numit cineva „al naționalităților“, este indiscutabil că secolul care de 27 de ani începe, este al naționalismului. Deaceia nu ne putem manifesta îndeajuns satisfacțiunea ce am avut-o asistând la strălucitul debut al dlui Victor Eftimiu la teatrul și Op.-Rom. din Cluj.

Piese istorice și naționale au fost totdeauna de rezistență și actualitate pe scenele teatrelor. Și chiar dacă adevărul și realitatea istorică ar fi numai o parte, iar celelalte două părți ar fi numai imaginație pură, sufletul românesc vibrează în ritm de cântec vitejesc atuncea când accente ce dormitează în germeii caracterului său se retrezesc pe scenă.

Aducerea „Șezătoarei“ dela țara mirosului de busuioc și de sulfină la orașul cu atmosfera încărcată cu fum de benzină; o petrecere de un sfert de oră în societatea „Rapsozilor“ veacului ce s'a fiert pe stativul vremii, o reprivire în vremea plecăciunilor viclene a lui „Grigore Vodă“, pentru ca în urmă să ne umplem de speranță sub lumina „Luceafărului“ și a lui „Crai-Nou“ sunt lucruri cari onorează poate mai mult pe auditor decât pe celce le-a pus în scenă.

Di Victor Eftimiu a găsit drumul spre inimile celor cari simt și suntem siguri, că îl va găsi și spre sufletul aceluia ce cugetă. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât după cum aminteam mai sus, dânsul este — lucru de care nu ne-am îndoit nici-odată — un artist. Iară artiștii sunt în toate timpurile cultivatorii de idei. Or în cadrul ideii poate încăpea tot ce se află între moarte și viață.

De aceea, fii binevenit între noi maestre, căci ești de-al nostru, un poet fiind totdeauna tinăr, chiar și atunci, când operele — copiii lui — și renumele, îi sunt bătrâni.

Studentul clujan.

Frații din America.

Urmăresc cu mult interes frumoasele manifestațiuni ale fraților noștri Români din America, pentru inregimentarea tuturor conaționalilor noștri din Lumea Nouă, în „*Uniunea Societăților române de ajutor și cultură din America*“.

Din fiecare petrecere, din fiecare întrunire, sau serbare, din fiecare jubileu, banchet sau adunare generală, se ridică ca un balsam înviotor nizuința fraților de inimă, de a închea ca zalele unui lanț de ancoră pe toți Români din America. Nici că se poate o acțiune românească mai frumoasă ca aceasta, dat fiind, că societățile fraților din Lumea Nouă pe lângă scopurile culturale — de a păstra neschimbate portul, vorba și obiceiurile strămoșești — urmăresc și scopuri practice, de a ajuta pe cei bolnavi, pe cei lipsiți, pe cei văduviți prin moartea vre-unui membru, de a da ajutoare pentru studii, pentru ridicarea de case naționale, biserici, biblioteci și școale românești.

Vedem, că în Cleveland s'a aranjat un curs de vară pentru învățarea limbii române — iar examenul făcut a dovedit un rezultat frumos. Ne crește inima de bucurie cetind în ziarul „America“ despre festivitățile aranjate de soc. „Albina“ din New-Costel cu ocazia jubileului de 20 de ani de existență. De asemenea ne înalță serbările aranjate de societatea „Traian și Cultura“ din Canton O. unde peste 25 de drapel românești și americane fălăiau peste mulțimea adunată, iar la banchet, însuși primarul orașului DI Stanford Schwartz ș'a ținut de datorință să represinte autoritatea americană în fața Românilor — nu ca la Petroșani unde primarul vede cu ochi răi manifestațiile românești ale comercianților și meseriașilor români.

Din toate vorbirile ținute, din toate lacrimile ce umezesc ochii, desprindem dorul de țară și dorul de căminul părintesc atât de depărtat de pribegii noștri frați din Lumea Nouă.

Vedem mai departe, — cu durere — că sunt încă mulți Români, care încă nu s'au înscris în nici o societate existentă, trăesc răslețiți și sărăciți. — Dar le înțelegem reserva lor!

Sunt poate pățiți bieții Români, căci Românu de când se știe, a fost în

general obiect de exploatare — și așa se explică, că stau încă pe gânduri.

În legătură cu această neîncredere a fraților noștri din America — ne luăm voe a recomanda tuturor președinților, secretarilor, cassierilor și tuturor membrilor din comitetele de conducere ale societăților, tuturor preoților, învățătorilor și intelectualilor — *că în afacerile societăților adevă unde e vorba de interesele tuturor Românilor să fie absolut cinstiți și să admită controlul din partea oricărui membru al societății. Și dacă aveți vre-un post de încredere din partea mulțimei de Români, tot cu încredere să-l răsplățiți! — Nu lăcomiți la banul câștigat cu trudă și cu pericolul vieții de către fratele vostru! — Dacă veți lucra în felul acesta, veți câștiga încrederea și iubirea Românilor noștri din America și binecuvântarea noastră, celor de acasă.*

Constatăm cu plăcere, că ziarul „America“ duce o vie propagandă pentru strângerea rândurilor fraților noștri, că e scris cu îngrijire, are informațiuni precise atât din România-Mare cât și din toate țările din lume.

Nu putem încheia aceste apre-

Asociația generală a Ceferiștilor.

E o organizație profesională. Funcționarii și lucrătorii din serviciul căilor ferate voiesc ca, în cadrul unei organizațiuni, să-și apere drepturile lor, cari de atâtea ori le-au fost nesocolite de către puternicii sus cocotați în posturi înalte, fără ca să aibă măcar vre-un merit.

Și au dreptate să-și pretindă respectarea drepturilor lor.

În fruntea tuturor serviciilor mai de seamă dela căile ferate din Ardeal, sunt străini de limba și aspirațiunile neamului nostru, Unguri și Jidani. Am înaintea mea un tablou cu funcționarii superiori dela secțiile de întreținere din Ardeal. Și nu exagerez când spun, că 80% din inginerii acestor secții sunt jidani și abia 5—8% sunt Români. Acești înalți funcționari cari au salarii de 20 — 30.000 lei lunar, plus venituri laterale, cari aproape întrec salariul, nici azi după 9 ani de administrație românească, nu cunosc limba românească și pretutindeni în birou-

cieri față de frații noștri din America, fără a le atrage atențiunea asupra următoarei împrejurări nu prea măgulitoare pentru noi.

Dintr'un număr al ziarului „America“ desprindem aceste constatări:

„*Am auzit copii, cari înainte abia puteau pronunța limba mamei lor, vorbind acum destul de corect și fluent românește.*“

Acest pasaj ne spune clar, că peste 20—30 de ani copiii voștri nu vor mai ști românește — vor fi înghițiți de marea de străini în care vă aflați, frați Români! — Pentru înconjurarea unei perderi atât de însemnate, Vă rugăm pe voi pe toți frații Români din America, să munciți cu sârguință și faceți economii și iar economii — iar după 10—15 ani de ședere acolo, înapoiati-vă în Patrie, cu bani și cu experiența câștigată! *Cu voia lui Dumnezeu și cu jertfa ostașului român am făcut România Mare, care are neapărată lipsă de experiență, de brațele și de economiile voastre, pentru ca să romanizăm cu un ceas mai de vreme orașele noastre azi cu totul străinate!*

Iar cât stați în America, fiți solidari fiți cinstiți și cu bună purtare unii față de alții, căci în unire stă puterea!

Ștefan Penes,
comerciant din Petroșani (Ardeal)

riile conduse de ei nu se aude decât limba lui Arpad. Aceasta împotriva categoricelor dispozițiuni venite dela centru și puse pe câte o tăbliță, pentru ca batjocura să fie mai mare.

Când aceasta este situația conducerii C. F., funcționarii inferiori sunt siliți să se organizeze pentru a putea duce lupta mai eficace împotriva exploataților cari nici măcar nu sunt de acelaș sânge cu cei exploatați.

Dar rostul organizației, care a luat ființă, nu este numai acesta. Programul ei de muncă și activitate este mult mai vast, ocupându-se cu toate chestiunile: sociale, economice și culturale.

Extrag dintr'un memoriu al acestei organizațiuni, următoarele:

Asociația noastră urmărește din punct de vedere național-cultural, luminarea prin conferințe și șezători culturale a personalului subaltern și îndrumarea lui la muncă cinstită, devotament și interes față de avutul statului, încurajând și ajutând pe cei ce se disting prin hărnicie și muncă cinstită“.

„Asociația mai urmărește ridicarea membrilor ei pe terenul economic, înființând cooperative, centre de aprovizionare, case de ajutor în caz de deces, case de pensie, case de imprumut, căminuri pentru copiii cefe-riștilor și îndrumarea lor la diferite școli de specialitate conform aptitudinilor fiecăruia, acordând premii celor săraci și meritoși, premii pentru personalul care prin zelul și vigilența lui, evită accidente și asigură circulația regulată a trenurilor. Înființarea de ateliere în care să-și găsească ocupație soțiile și fetele cefe-riștilor, creindu-se totodată un început de industrie caznică“.

Iar dintr'un *Apel* către toți cefe-riștii, extrag următorul pasagiu :

„In valul de imoralitate care caută să dărâme tot ce e demn și cinstit și care sapă în mod fatal la temelii țării noastre, organizația slujbașilor cefe-riști, trebuie să se ridice viguroasă întronând cu toată puterea o viață nouă și cinstită“.

Meritul organizării cefe-riștilor este al Dlui Dem. Moga, un distins funcționar al C. F. și unul dintre puținii luptători cinștiți și dezinteresăți.

Dsa, împreună cu un grup de alți funcționari, de ani de zile a făcut toate pregătirile pentru înființarea acestei organizații, care tinde să ia proporții și să se ramifice în întreaga țară.

Nouă celor din jurul L. A. N. C., această nouă organizație nu face decât să se umple inimile și sufletele de bucurie. Ne bucurăm că azi, împotriva valului de corupție și împotriva nesfârșitelor serii de fraude, se ridică o organizație care cere un sever control al banului public și o administrație cinstită. Le dorim conducătorilor spor și izbândă în lupta, în care au intrat, de bună voie.

Dl Ministru al Instrucțiunii publice Dr. C. Anghelescu a spus la inaugurarea așezământului cultural „Ionel I. C. Brătianu“ din comuna Tâncăbești (Ifov) următorul adevăr pentru a cărui clară și curajoasă expresie îi mulțumim îndeosebi :

„Dacă voim să fim stăpâni în această țară, trebuie ca industria și comerțul să fie în mâni românești“ (Viitorul“ din 5 Oct. 1927). Mai rămâne să spună și al doilea adevăr : că astăzi comerțul și industria sunt în mâni jidovești ; și să tragă fireasca concluzie : **luptă contra elementului jidovesc**, pentru ca L. A. N. C. să-l proclame membru de onoare ! Indrăzniți, Domnule Ministru, primul pas l'ați făcut !

*

O punere la punct.

— Pentru dl Dandea Emil —

Publicăm mai jos articolul dlui Romul Bogdan, lăsând bine înțeles celui atacat tot dreptul să se apere în coloanele acestei reviste.

Ca un idealist puritan, văzând, că unii membri ai Ligei au părăsit steagul, căruia-i juraseră credință mai înainte, am scris articolul „Dandea-Bürger!“ din Înfrățirea Românească No. 18, cu scopul, să atrag atenția onor. conducătorii asupra faptului, ca pe viitor să nu lase să mai pătrundă în sanctuarul Ligei, decât persoane, despre a căror curățenie sufletească au dovezi.

Unul dintre aceștia era și dl Dandea Emil, dupăcum singur recunoaște, că a făcut parte din Ligă, „până când Liga a intrat în luptele politice ca partid“... ? Atunci a părăsit Liga pentru motivul, că nu-i partid de guvernământ !... (Sic !)

Cu alte cuvinte, dl Dandea, dupăce în Ligă nu-și văzu asigurate interesele d-sale personale, a intrat în partidul liberal, unde, se temea, că va intra și tatăl meu, pe care fără nici un motiv îl amestecă în răspunsul d-sale fiindcă la cele scrise de mine n'avea ce spune, crezând, că astfel își va afla un paratrăznet, care să l apere contra disprețului adevăraților Ligiști idealști și nu „geșeftari“ !..

Dl Dandea, dacă n'o știe dela alții, s'o afle dela mine, că tatăl meu, care a dat dovadă de patriotism și jertfă de sine ca voluntar în armata română, este cunoscut de pe atunci atât de dl Brătianu, cât și de ceilalți corifei liberali ș'a fost invitat de ani de zile să intre în partidul d-lor. Și ca dovadă, că tatăl meu putea fi pe lista liberală, redau aici telegrama dlui Tancred Constantinescu :

Dlui Ing. Florea Bogdan, Reghin

București, No. 158.28. 17 ora 18.

V'am pus pe listă, luați contact cu d-nii Rusu, Ionescu, Dandea și lucrați cu ultima energie, peste câteva zile sosesc Tg.-Mureș.

Amiciție : *Tancred Constantinescu.*

Că tatăl meu n'a primit candidatura pe lista, pe care dl Dandea a fost ales cu baioneta soldaților și nicidecum prin voturile alegătorilor, motivul a fost compunerea listelor cu tovărășia bürgeristă !...

Tatăl meu, deși nu era membru al Ligei, ca dl Dandea, dar ca bun român, nu putea să-și ducă obrazul în fața țaranului român și să-i solicite votul pentru un Jidan ca Bür-

ger, sau oricare altul, a căror atitudine neală și subversivă o cunoștea atât de bine. *Insă dl Dandea sub masca „disciplinei de partid“, a ieșit la țară,.... ba a împărțit și bani pentru diferite scopuri, numai să câștige un vot mai mult pentru lista murdărită cu jupânul.... Ițig Bürger !..*

Dacă în dl Dandea ar fi fost conștiință națională, nu primea să fie candidat alături de Bürger, pentru alegerea căruia s'au arestat și bătut a'afia alegători români !..

Aceasta-i „rațiunea“ d-tale dl Dandea ? !?.. Aceasta-i „politica d-tale patriotică“, d-le fost primar ? !..

După concepția d-lui Dandea, a fi bun român înseamnă „pasiune“ și samavolnicie, bătăile și furtul de urne, sunt „rațiunea“ ! ! ?

Apoi cu „rațiunea“ dlui Dandea nu știu cum se va ferici poporul român ?

Crede d-sa, că jidanii, chiar și Bürger, au la inimă promovarea intereselor românismului ?.. Atunci dsa este un naiv sau e de reacredință !..

Scrisoarea d-lui Dandea nu este un răspuns la articolul meu, ci este o scuză lașă față de Jidani, cari ar afla, că d-sa a fost „Ligist“ și din teama de ei nici nu îndrăznește să scrie despre Bürger, că-i „jidani“ ci, că-i „strein“ ! ?

Dl Dandea în loc să răspundă obiectiv, (era mai bine pentru d-sa dacă tăcea), s'a agățat de o persoană, care nu era amestecată în acel articol, de tatăl meu... Dacă are dl Dandea de a se răfui cu autorul acelui articol, eram iscălit, deci cu mine să se răsboiască...

Ceeace mă miră mai mult, domnul Dandea, de încheerea răspunsului d-sale pueril, promite, că activitatea d-sale în viitor „va fi pătrunsă de acelaș spirit“, ca și cea dela primăria Tg.-Mureș !..

Trebuie să se știe, că dl Dandea are la consiliul comunal al municipiului Tg.-Mureș un dosar cu No. 1188—1927 ; să-l consulte !..

În acest dosar se află și un proces-verbal al unei comisiuni, emisă, să cerceteze activitatea consiliului comunal de sub prezidenția dlui Dandea, care comisie a constatat, că dl Dandea a ridicat din casa comunală Tg.-Mureș în mod ilegal sume mari de bani, că ar fi dator primăriei pentru repararea automobilului d-sale de piață alte sume considerabile ; că ar avea o afacere de cărămizi cu

un oarecare Becher..., apoi mari pagube cauzate oraşului Tg.-Mureş prin diferite ordine ilegale la tipografia şi la abatorul oraşului etc. etc....

Comisia mai spune, că nu-şi consideră încă complectă munca, fiindcă neregulile şi abuzurile sunt aşa de deghizate, încât ar trebui răscolită întreagă archiva, etc.... etc.

Acest dosar trebuia să fie adus de mult în consiliul plenar, fiindcă procesul-verbal s'a încheiat la 4 Ianuarie 1927, dar este teamă de o

muşamalizare, fiindcă dl Dandea azi este parlamentar alături de Bürger, care are prieteni în acel consiliu....

Acestea sunt faptele.

Să se cerceteze deci dosarul, ca să-i vadă lumea şi să-i cunoască şi faptele d-lui Dandea, nu numai frazele d-sale bombastice şi goale!...

Dacă doreşte d-l Dandea şi altceva, îi stau la dispoziţie!...

Tantum sapienti sat!...

Romul F. Bogdan.

Trădarea din Jugoslavia.

O nouă trădare în sânul neamului românesc. De astă dată, la fraţii rămaşi în afara graniţelor ţării noastre.

În sânul Românilor din asupri-toarea Jugoslaviei.

Trădarea a avut loc cu ocazia alegerilor generale, fixate pe 11 Sept. a. c.

Conducătorul trădării e preotul Alex. Guga. Cu el împreună mai sunt 6 ţărani şi un Joţa Jianu trecut din Timişoara în Jugoslavia pentru ca în schimbul sumei de 200 mii dinari să trădeze interesele Românilor de-acolo.

Datorită persecuţiunilor continue îndreptate împotriva Românilor, acceştia pentru a-şi putea apăra mai bine drepturile lor, la 1923 pun bazele partidului naţional român.

Şi având experienţa trecutului, Români din Jugoslavia cu ocazia alegerilor din anul acesta, hotărâsc refuzul ori cărui cartel şi punerea de liste proprii, având urna proprie. Pentru alegerile cari se fixaseră pe 11 Sept., Români erau siguri de reuşită şi chiar ziarele sârbeşti dădeau ca sigură reuşita alor 3 deputaţi români.

O vie propagandă se începe prin satele româneşti şi preoţii, ţinând adunări populare, îşi fac datoria de luminători ai poporului.

Cu 3 zile înainte de alegeri însă, orice propagandă se opreşte. Tot atunci, la 8 Sept., îşi face apariţia în veci urgisitul Joţa Jianu, care venia din Timişoara pentru a dezbiina solidaritatea Românilor.

Trecut în Jugoslavia, vede întărit partidul naţional român, îşi dă seama de reuşita sigură a candidaţilor români şi începe tratative cu radicalii. Vânzarea se făcuse. Pe preful de 200 mii dinari. Şi de-apururi blestematul Joţa Jianu în tovărăşie cu nevrednicul preot Guga la cari se mai alătură 6 ţărani flămânzi, scot în 8 Sept. un manifest intitulat „Act frăţesc“, prin care spun Ro-

mânilor alegători că partidul naţional român îşi retrage candidaţii şi-i îndeamnă să voteze oamenii guvernului. Acest act de nemernică şi drăcească trădare, subscris şi de un slujitor al altarului a fost răspândit în goana automobilului prin toate satele. Partidul naţional român, luând cunoştinţă de acel manifest, scoate un alt manifest prin care spun :

Români!

*Interesele neamului ne-au unificat
sufletele şi inimile noastre.*

Când stăm în faţă cu izbânda neamului nostru, nesăturaţii, flămânzii trădătorii, cari au purtat pe obrazul lor mască, voiesc să ne spargă rândurile.

Masca a căzut cu două zile înainte de alegeri, pentru că banul lucitor a stins în sufletul lor grija şi mila de popor.

Dragostea de frate, care ne-am jurat-o unul altuia în toate satele noastre, nu lăsaţi să-o frângă amăgitorii!

Nu daţi ascultare vinzătorilor, iscăliţi pe poreclitul „Act frăţesc“, cari vor porni cu punga lui Iuda şi printre voi.

Din iscălitura lor îi veţi cunoaşte. Candidaţii şi conducătorii naturali ai Partidului Român rămân Români statornici, fiţi şi voi asemenea :

Iuda, lăcomind după bani „spânzurătoare şi-au agonisit“. — Dzeu să ne ferească de amăgitori mincinoşi.

Răspundeţi-le cu dispreţ, ca unor vinzători de neam, că suntem sături de sprijinul partidelor de guvernare, în cari „vinzătorii“ în ultimul moment doresc a vă culege voturile româneşti.

Întoarceţi spatele acestor păcătoşi, apăraţi programul partidului nostru românesc prin voturile voastre, cari au să între până la unul, în urna

noastră a 9-a care ne va aduce izbândă şi fericirea poporului nostru Românesc!

Trăiască Partidul!

Trăiască Candidaţii noştri!

Piară Trădătorii!

Partidul Român.

Manifestul partidului însă, se împărţia prea greu ca situaţia să se mai poată limpezi. Propagandiştii au fost arestaţi, manifestele confiscate, iar alegătorii români lăsaţi în complectă neştiinţă asupra situaţiei adevărate.

Nemernicii trădători cumpăraţi cu 200.000 dinari au împins ticăloşia lor şi mai departe. Cu două zile înaintea alegerilor scot un nou manifest, în care, subscriind pe prof. Dr. Sava Butoarcă şi pe protopopul Traian Oprea, ambii candidaţi ai partidului naţional, spun că-şi retrag candidaturile din cauza greutăţilor pe cari le întâmpină.

Datorită acestor lucrături murdare şi mulţumită celor 8 trădători, partidul naţional român n'a obţinut decât 5000 voturi şi astfel, prin aceea, nici un mandat, deşi erau siguri pe cel puţin 12—13000 voturi, ceea ce ar fi dat 3 mandate.

După alegeri, partidul naţ. român ţinând o mare adunare, cu unanimitate de glasuri, a hotărât excluderea pentru vecie a ticăloşilor trădători din partid şi în ziarul „Nădejdea“, care e organul partidului, într'un articol „Trădătorii şi cioclii neamului“, mai mulţi Români, cu glasul plin de durere declară că, toţi aceşti trădători — „morţi sunt pentru neamul nostru pe vecii vecilor“.

Camera de Comerţ, curat jidovească, din Cernăuţi a reluat ofensiva contra repausului duminical, esenţialmente creştin. Jidanul Feuerwerk s'a făcut campionul atacului, care reuşind ar aduce desfiinţarea ideii de stat creştin în România întregită. Organizaţia L. A. N. C. din Cernăuţi nu are nimic de zis? „Infrăţirea Românească“ din Cluj, organul central al mişcării, îi aşteaptă cuvântul; şi îi cere să denunţe la timp toate tentativele de iudaizare a ţării.

INFORMAȚIUNI

Rugăm pe toți colaboratorii noștri, cari ne onorează cu munca lor și ridică valoarea combativă și literară a revistei, să scrie articole scurte, spre a putea face loc în coloanele acestei reviste materialului tot mai abundent ce se îngrămădește la redacție.

*

Cetim în nr. 5 din revista „Pământul Strămoșesc“ sub semnătura dlui C. Z. Codreanu — următoarele :

„Nu este aderat că fac parte din Comitetul Ligii Statutare, după cum a fost anunțat în revista „Infrățirea Românească“ din 15 Sept. 1927, deși păstrez o neclintită stimă tuturor persoanelor din acel Comitet“.

Luăm act de această declarație.

*

Fiul rățăcit în marea jidovească, — sau dela „Patria“ la „Dimineața“. — Tot așa cum cea mai nobilă danie e aceea pe care o faci mai înainte ca cerșetorul să-ți întindă mâna, scuțindu-l astfel de o umilire inutilă în fața ta și a lumii, compătimirea nu are valoare anestezică în lumea sufletească a micilor mizerii decât atunci când e făcută discret și în șoaptă, cuprinzând în ea duioșia rezonanțelor sufletești atât de inexplicabile. Altfel ea este o absurditate, un non sens și o brutalitate care cernește cu umbrele disperării ochii celui suferind.

Ne-au venit acestea în minte atuncea când citind articolul scris în „Dimineața“ de dl A. Buteanu, care scrie și subscrie rușinându-și trecutul, am văzut mai bine ca oricând munca făcută de cocoș pe mușuroiul de gunoi.

Axioma care susține că viața este pentru acel ce cugetă o comedie și pentru cel ce simte o înfiorătoare tragedie este tot atât de veche ca și distincțiunea între omul cinstit și care se vinde. Și dacă reamintind o părere a lui Oscar Wilde susținem și noi că atunci când în propria ta tragedie se află elemente de frumos-tragic, făcându-te spectatorul vieții tale durerea dispare, nu e mai puțin adevărat că ea se potențează la infinit atunci când în fața întregii

lumi acele elemente de frumos tragic le răscolești în tragedia altuia.

Și acum să fixăm chestiunea.

Într'un număr din vara acestui an al ziarului jidovesc „Dimineața“ dl A. Buteanu, moț și ilustru necunoscut până în anul acesta, iar de aici încolo cunoscut, dar nu ilustru, a scris un articol injurios în care se află și puțin talent dar mai multă neobrăzare.

Căci până unde pe stradă îl vezi pe d-nul Buteanu totdeauna bine îmbrăcat, citindu-i acest articol îl surprinzi în stare de goliciune.

Să mă explic.

Omul intelectual își procură hrana spirituală zilnică din cărți și din viața ce palpită în jurul lui. Fiecare aspiră ceace este mai particular ființei sale. Și dacă pe unul îl preocupă partea frumoasă a vieții altul nu se complace decât în trivialitate.

— Nutrimentum spiritus.

O fetiță dela școala Normală din loc — să mi-se ierte că re-evoc — a trecut în acest an prin una din acele tragedii ce își au sorginea în primul păcat al veșnicei Eve.

În această tragedie și-a amestecat nasul d-nul de mai sus, vroidnd probabil să facă pe senzaționalul la redacția „Dimineței“ înaintea lui Ștrul și Ișig și să se ridice cu o treaptă mai sus în lumea scribilor.

Dar a uitat dl Buteanu că, și spânzuratul stă mai presus de ceilalți oameni și totuși această împrejurare nu-l onorează cu nimic!

A răscolit ca să mă exprim în limba lui Pamfil Șeicaru „întreg jegul“ acestei întâmplări regretabile și terfelind pe fetița mamă în fața tuturor pistruiaților cari citesc acest ziar și nesfiindu-se să-i publice și numele aducând astfel rușine publică pe capul întregii familii, a crezut că imitează pe d-nul Ilieșiu dela „Biruința“ uitând în același timp că distanța dintre el și făuritorul imnului studențesc este ca aceea dela șarpe la limbric...

— *Pe ce tren ai călătorit și ce fetiță ți-a refuzat lacoma poftă a pachetelor de nervi încât te-ai răsbunat așa de crud pe cea dintâi eșită în cale?*

— *Ce rival necunoscut te-a instigat la o răsbunare așa de urâtă, făcându-te să ești pofta satirilor jidani împotriva tinerilor fecioare române?*

D-nule Buteanu, redactor al ziarului „Dimineața“ și „Adevărul“ :
Cu cât te plătești Jidanii?

Și cât te prețuești D-ta?

Acestea pentru ca să putem trage concluzia, căci „Feciorii cei buni adaug și cresc numele părinților și îl fac nemuritor, iar feciorii cei răi ocărăsc și sting numele părinților buni.“ *)

Căci încheind doctrinar „Non omne licitum, honestum“ ceea se traduce „Nu tot ce e permis, te onorează“.

*

Externe.

„Jüdische Presszentrale Zürich“, nr. 461, cu data de 9 Sept. a. c., sub titlul :

Un sat care vrea să treacă la judaism, ne spune că organul secției jidovești „Emes“ din Moscova, aduce știrea trecerei unui sat întreg la judaism.

La rabinul din Tschitschersck, s'a prezentat un țăran din împrejurimi (nu numește satul!) și dându-se trimisul sătenitor a început să se sfătuiască asupra formalităților de trecere la legea lui Moisi. Acești țărani dupăce briceagul le va face boțezul, vor pleca spre Palestina.

Noi ne întrebăm, dacă această informație poate ca să fie adevărată, sau nu. Mintea noastră refuză să creadă o asemenea *absurditate*. Și credem mai de grabă că ziarul jidovesc servește cetitorilor săi o nouă *minciună*.

Dacă totuși această întâmplare ar fi avut loc, atunci sunt două posibilități numai. Sau că acel sat este locuit de Jidani exclusiv și ceea ce fac nu-i decât o farsă, sau că poporul rus e atât de *indobitocit*, încât nu mai este în stare să mai judece.

Tertium non datur!

Și chiar dacă imposibilul ar fi fost posibil în Rusia bolșevică, desigur că acei țărani n'au trecut la iudaism de dragul de-a purta perciuni, sau pentru a se bate cu pumnii peste față și piept, în timpul rugăciunilor.

Această trecere, ar arăta numai teroarea care apasă asupra marelui imperiu rusesc.

În orice caz, această trecere la iudaism ar fi cea dintâi trecere în cei 2000 de ani, dela Christos.

*

*) Miron Costin.